YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

27 päivänä huhtikuuta 1995 *

Asiassa T-12/93,

Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel (Vittel-yrityksen keskusneuvosto), Ranskan code du travail'n IV osassa tarkoitettu henkilöstöä edustava toimielin, kotipaikka Vittel (Ranska),

Comité d'établissement de Pierval (Piervalin toimipaikkakohtainen yritysneuvosto), edellä viitatussa laissa tarkoitettu henkilöstöä edustava toimielin, kotipaikka Vittel (Ranska),

ja

Fédération générale agroalimentaire (elintarvikealan ammattijärjestöjen keskusjärjestö), Confédération française démocratique du travail'n (Ranskan demokraattinen ammattijärjestöjen keskusjärjestö) jäsenjärjestö, kotipaikka Pariisi,

edustajinaan asianajajat François Nativi, Hélène Rousseau ja Françoise Bienayme-Galaz, Pariisi, asianajaja Aloyse Mayn, Luxemburg, avustamana, prosessiosoite Luxemburgissa viimeksi mainitun toimisto, 31 Grand-rue,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

joita tukevat

Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (Société générale des grandes sources -yrityksen keskusneuvosto), kotipaikka Pariisi, Ranskan code du travail'n IV osassa tarkoitettu henkilöstöä edustava toimielin,

Comité d'etablissement de la Source Perrier (Source Perrierin toimipaikkakohtainen yritysneuvosto), kotipaikka Vergèze (Ranska), edellä mainitussa laissa tarkoitettu henkilöstöä edustava toimielin,

Syndicat CGT (Confédération générale du travail) **de la Source Perrier**, kotipaikka Vergèze (Ranska), edellä mainitussa laissa tarkoitettu ammattijärjestö,

Comité de Groupe Perrier (Perrier-konsernin yritysneuvosto), kotipaikka Vergèze (Ranska), edellä mainitussa laissa tarkoitettu henkilöstöä edustava toimielin,

edustajinaan kirjallisessa käsittelyssä asianajaja Jean Méloux, Montpellier ja suullisessa käsittelyssä asianajaja Alain Ottan, Montpellier, prosessiosoite Luxemburgissa asianajaja Guy Thomasin toimisto, 77 boulevard Grance-Duchesse Charlotte,

väliintulijoina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen osaston virkamies Francisco Enrique González Dìaz ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Géraud de Bergues, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen osaston virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa vaaditaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 mukaisessa menettelyssä 22 päivänä heinäkuuta 1992 tehdyn komission päätöksen 92/553/ETY (asia nro IV/M.190 — Nestlé ja Perrier, EYVL L 356, s. 1) kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja B. Vesterdorf, tuomarit D. P. M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner ja A. Kalogeropoulos,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.10.1994 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Nestlé SA (jäljempänä Nestlé) ilmoitti 25.2.1992 komissiolle yrityskeskittymien valvonnasta 21 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 (EYVL L 257, s. 1; jäljempänä asetus N:o 4064/89) 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti Source Perrier SA:n (jäljempänä Perrier) osakkeita koskevan julkisen ostotarjouksen. Tämän ostotarjouksen oli tehnyt 20.1.1992 Demilac SA (jäljempänä Demilac), joka on Nestlén ja Indosuez-nimisen pankin välinen yhteisyritys. Nestlé ja Demilac sitoutuivat myymään BSN-konsernille Volvic-nimisen yhtiön, joka on yksi Perrierin tytäryhtiöistä, jos ostotarjous johtaisi toivottuun lopputulokseen.

2 Tutkittuaan ilmoituksen komissio päätti 25.3.1992 asetuksen N:o 4064/89 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti menettelyn aloittamisesta sillä perusteella, että ilmoitetun keskittymän soveltuvuudesta yhteismarkkinoille oli vakavia epäilyjä. Komission mukaan keskittymä saattoi luoda määräävän aseman joko yksin Perrier-Nestlé-yritykselle tai Perrier-Nestlélle ja BSN:lle yhdessä.

3 Komissio kuuli 25.5.1992 Nestlén ja BSN:n asianosaisina esittämät huomautukset.

4 Komissio teki 22.7.1992 asetuksen N:o 4064/89 mukaisessa menettelyssä päätöksen 92/553/ETY (asia nro IV/M.190 — Nestlé/Perrier, EYVL L 356, s. 1), jäljempänä päätös, jolla se julisti — Nestlén sille tekemät sitoumukset huomioon ottaen — keskittymän yhteismarkkinoille soveltuvaksi. Päätöksessä asetetaan mainitun

soveltuvuuden edellytykseksi kaikkien Nestlén tekemiin sitoumuksiin sisältyvien ehtojen ja velvoitteiden täyttäminen (ks. päätöksen 136 perustelukohta ja sen määräysosan 1 artikla). Nämä ehdot ja velvoitteet, joiden tarkoituksena on helpottaa erään sellaisen elinvoimaisen kilpailijan pääsyä Ranskan pullotettujen vesien markkinoille, jolla on tarvittavat voimavarat voidakseen todella kilpailla Nestlén ja BSN:n kanssa, voidaan tiivistää seuraavasti:

— Nestlén on myytävä mainitulle kilpailijalle Vichy-, Thonon-, Pierval- ja Saint-Yorre-nimiset tavaramerkit ja lähteet sekä joitakin muita paikallisia lähteitä;

— ostajan valinta edellyttää komission hyväksymistä; ostajalla on oltava riittävät rahoitusvarat ja riittävä taitotieto tavaramerkillä suojattujen juomien tai elintarvikkeiden alalla;

— niin kauan kuin Ranskan pullotettujen vesien markkinoilla vallitsee nykyinen oligopolinen rakenne, Nestlé ei saa välittää minkäänlaista tietoa sen myynnin määrästä viimeisen vuoden ajalta millekään ammattialan yhteenliittymälle tai millekään muulle yksikölle, joka voi saattaa tiedon muiden kilpailijoiden ulottuville;

— Nestlén on hoidettava erillään Perrieriltä hankkimaansa omaisuutta ja osakkeita, kunnes edellä mainitut tavaramerkit ja lähteet on myyty;

— Nestlé ei saa toteuttaa edellä mainittuna aikana minkäänlaista Perrier-yhtiön rakennemuutosta ilman komission sitä edeltävää suostumusta;

— Nestlé ei saa luovuttaa muille Nestlén konserniin kuuluville kaupallisille yrityksille Perrieriltä saamiaan luottamuksellisia tai yhtiön sisäisiä kaupallisia tai teollisia tietoja taikka omistusoikeuksia;

— Nestlé ei saa myydä Volvicia BSN:lle ennen kuin edellä mainitut tavaramerkit ja lähteet on myyty;

— Nestlé ei saa kymmenen vuoden aikana välittömästi tai välillisesti ostaa takaisin niitä tavaramerkkejä ja lähteitä, jotka sen on myytävä, sekä sen on viiden vuoden aikana päätöksen tekemisestä ilmoitettava komissiolle jokaisesta mahdollisesta yritysostostaan Ranskan pullotettujen vesien markkinoilla silloin, kun hankittavan yrityksen markkinaosuus on suurempi kuin 5 %.

5 Pierval-nimistä lähdettä, joka Nestlén on päätöksen mukaisesti luovutettava, käyttää yksi Vittel SA:han (jäljempänä Vittel) kuuluvista tuotantolaitoksista, Piervalin tuotantolaitos, jossa työskentelee 119 työntekijää. Kantajien toimittamien tietojen perusteella Vittelistä on vuonna 1992 tullut Nestlé-konserniin kuuluva tytäryhtiö.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 3.2.1993 jättämässään kanteessa Comité central d'entreprise de Vittel SA (Vittel-yrityksen keskusneuvosto, jäljempänä CCE Vittel), Comité d'établissement de Pierval (Piervalin toimipaikkakohtainen yritysneuvosto, jäljempänä CE Pierval) ja Fédération générale agroalimentaire-CFDT (elintarvikealan ammattiyhdistysten keskusjärjestö, jäljempänä FGA-CFDT) ovat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan mukaisesti vaatineet päätöksen kumoamista "koska päätöksessä asetetaan Nestlélle ehtoja, jotta Nestle-Perrier-keskittymä katsottaisiin yhteismarkkinoille soveltuvaksi, vaikka tällaiset ehdot ovat laittomia ja turhia", erityisesti siltä osin kuin näihin ehtoihin kuuluu se, että "Vittel luovuttaa Piervalin tuotantolaitoksen muodostaman kokonaisen toimintahaaran".

7 Kantajat ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamossa 2.3.1993 kirjatulla erillisellä hakemuksellaan pyytäneet EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan mukaisesti seuraavien välitoimien määräämistä, kunnes pääasia on ratkaistu: ensisijaisesti päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä ja toissijaisesti päätöksen täytäntöönpanon osittaista lykkäämistä siltä osin, kuin siinä vaaditaan

Piervalin luovutusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on 2.4.1993 tekemällään määräyksellä velvoittanut komission ilmoittamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle niiden ehtojen täyttymisestä, jotka liittyvät päätöksessä määrätyn omaisuuden luovuttamiseen, sekä erityisesti Vichy- ja Thononlähteiden käyttöoikeuksien luovutusta haittaavien esteiden poistamisesta heti, kun komissio on saanut tätä koskevaa näyttöä. Samassa määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on päättänyt mainitun päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä siltä osin, kuin se koskee Piervalin tuotantolaitoksen luovutusta, kunnes välitoimia käsittelevä tuomioistuin on ratkaissut täytäntöönpanon lykkäämistä koskevat hakemukset komission sille toimittamien tietojen perusteella (asia T-12/93 R, CCE Vittel ja CE Pierval v. komissio, Kok. 1993, s. II-449). Sen jälkeen kun mainitut tiedot oli toimitettu 14.6.1993, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi 6.7.1993 antamallaan määräyksellä edellä mainitut välitoimihakemukset. Oikeudenkäyntikulut on jätetty myöhemmin ratkaistaviksi (asia T-12/93 R, Kok. 1993, s. II-785).

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 14.6.1993 jättämällään hakemuksella Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (Société Générale des Grandes Sources -yrityksen keskusneuvosto, jäljempänä CCE Perrier), Comité d'etablissement de la Source Perrier à Vergèze (Ranska, Source Perrierin Vergèzessä sijaitseva toimipaikkakohtainen yritysneuvosto, jäljempänä CE Perrier), ammattijärjestö CGT de la Source Perrier (jäljempänä CGT Perrier) ja Comité de groupe Perrier (Perrier-konsernin yritysneuvosto, jäljempänä CG Perrier) ovat esittäneet väliintulohakemuksen tukeakseen kantajien vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on 16.12.1993 antamallaan määräyksellä hyväksynyt nämä väliintulohakemukset.

9 Väliintulijat ovat 14.3.1994 esittäneet väitteensä ja perustelunsa vaatimuksensa tueksi. Koska kantajat eivät ole jättäneet väliintulokirjelmää koskevia huomautuksiaan määräajan kuluessa, kirjallinen käsittely on päättynyt vastaajan 27.4.1994 jättämiin huomautuksiin.

10 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) on päättänyt suullisen käsittelyn aloittamisesta ryhtymättä oikeudenkäynnin valmistelutoimiin. Suullinen käsittely on pidetty 7.10.1994.

Asianosaisten vaatimukset

11 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— velvoittaa komission toimittamaan kaikki ne asiakirjat, joiden perusteella se on tehnyt päätöksensä;

— ottaa tutkittavaksi ja hyväksyy esillä olevan kanteen, jonka tarkoituksena on edellä mainitun päätöksen kumoaminen, koska päätöksessä, jossa Nestlé-Perrier—keskittymä julistetaan yhteismarkkinoille soveltuvaksi, asetetaan Nestlélle ehtoja, joihin kuuluu Piervalin tuotantolaitoksen luovutus, vaikka komission olisi pitänyt tehdä selvä ja varaukseton päätös keskittymän soveltuvuudesta yhteismarkkinoille asettamatta minkäänlaisia ehtoja;

— näin ollen kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen kaikkine oikeudellisine seurauksineen.

12 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajat yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Väliintulijat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hyväksyy kantajien vaatimukset, jotka koskevat päätöksen kumoamista;

— velvoittaa komission korvaamaan väliintulosta aiheutuneet kulut.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten perustelujen tiivistelmä

14 Ennen varsinaiseen pääasiaan vastaamista komissio vaatii, että käsiteltävänä oleva kanne on jätettävä tutkimatta. Aluksi se huomauttaa, että kanteen tutkittavaksi ottaminen edellyttää, että kantajilla on oikeussuojan tarve ja ne EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa mainitut kaksi edellytystä täyttyvät, joiden mukaan kanteen kohteena olevan päätöksen on koskettava kantajia suoraan ja erikseen (ks. yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot asioissa 88/76, Exportation des sucres vastaan komissio, tuomio 31.3.1977, Kok. 1977, s. 709 ja 282/85, DEFI vastaan komissio, tuomio 10.7.1986, Kok. 1986, s. 2469). Käsiteltävänä olevassa tapauksessa komissio katsoo, ettei kantajilla ole tällaista oikeussuojan tarvetta, jos otetaan huomioon asetuksen N:o 4064/89 olennainen tarkoitus eli todellisen kilpailun säilyttäminen ja kehittäminen yhteismarkkinoilla. Tosin komissio myöntää, että arvioidessaan keskittymän kilpailuvaikutuksia sen on pysyttävä niissä yleisissä puitteissa, jotka liittyvät perustamissopimuksen 2 artiklassa osoitettujen perustavoitteiden toteuttamiseen, mukaan lukien perustamissopimuksen 130 A artiklassa mainittu yhteisön taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistaminen, mikä on toistettu myös asetuksen N:o 4064/89 13 perustelukohdassa. Viimeksi mainitussa perustelukohdassa ei kuitenkaan edellytetä yksityiskohtaista selvitystä keskittymän vaikutuksista työllisyystilanteeseen tietyssä yrityksessä vaan niiden ennakoitavien vaikutuksien huomioon ottamista, jotka keskittymällä on koko yhteisön tai yhteisön osan työllisyystilanteeseen. Komission mukaan työntekijöiden hyväksytyt edustajat voivat perustella oikeussuojan tarpeensa ainoastaan silloin, kun ne pystyvät osoittamaan ainakin *prima facie*, että komission hyväksymä keskittymä vaikeuttaa vakavasti EY:n perustamissopimuksen 2 artiklassa tarkoitettujen sosiaalisten tavoitteiden saavuttamista.

15 Toisaalta komissio vakuuttaa, ettei kantajilla ole asiavaltuutta, koska ne eivät täytä edellä mainitussa perustamissopimuksen 173 artiklassa määrättyä kahta oikeudenkäyntiedellytystä. Ensinnäkin komissio kiistää, että päätös koskisi kantajia erikseen. Se muistuttaa tältä osin, että ulkopuoliset täyttävät tämän edellytyksen ainoastaan silloin, kun kyseinen päätös vaikuttaa näiden asemaan näiden erityisten

ominaisuuksien tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen perusteella, joka erottaa ne kaikista muista henkilöistä ja jonka vuoksi ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu. Tästä komissio päättelee, että sellaiset ulkopuoliset, joita asia koskee mutta jotka eivät ole esittäneet huomautuksiaan hallinnollisen menettelyn kuluessa, eivät voi pätevästi nostaa kannetta tämän menettelyn seurauksena tehdyn päätöksen vuoksi. Se väittää, että voidakseen valvoa ulkopuolisille kuuluvien menettelyllisten oikeuksien kunnioittamista yhteisöjen tuomioistuin on niin kilpailun kuin valtion tukien sekä polkumyynnin ja subventioiden osalta tunnustanut sellaisten ulkopuolisten asiavaltuuden, jotka käyttävät niillä olevia menettelyllisiä oikeuksia (ks. asia 26/76, Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977, Kok. 1977, s. 1875; asia 191/82, Fediol v. komissio, tuomio 4.10.1983, Kok. 1983, s. 2913 ja asia 169/84, Cofaz ym. v. komissio, tuomio 28.1.1986, Kok. 1986, s. 391). Jos asiavaltuus annetaan kantajalle, joka ei ole halunnut käyttää menettelyllisiä oikeuksiaan, tämä tarkoittaisi siten sitä, että yhteisön lainsäädännössä säädetyn menettelyn — joka tässä tapauksessa on määritelty asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa — asemesta otettaisiin käyttöön vaihtoehtoinen menettely.

16 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa komissio kumoaa kantajien väitteen, jonka mukaan niille olisi ilmoitettu liian myöhään Piervalin tuotantolaitoksen luovutuksesta, minkä vuoksi ne eivät olisi voineet käyttää hyväkseen mahdollisuutta tulla kuulluksi asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Komissio huomauttaa, ettei ilmoituksen myöhästymistä voida lukea sen syyksi, koska asetuksessa N:o 4064/89 sille ei aseteta tällaista ilmoitusvelvollisuutta. Myöhästymisen on katsottava johtuvan joko Nestlén johtajien huolimattomuudesta tai Ranskan lainsäädännön puutteellisuudesta. Kanteen tutkittavaksi ottamista ei siten voida perustella mainitun ilmoituksen myöhästymisellä, koska tuomioistuimen valvonta ei tällöin enää koskisi sitä, onko komissio kunnioittanut yhteisön lainsäädännössä turvattuja ulkopuolisten menettelyllisiä oikeuksia.

17 Lisäksi komissio kiistää vastineessaan sen, että FGA-CFDT olisi Vittelin työntekijöiden hyväksytty edustaja asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Tämä edellyttäisi nimenomaan sitä, että mainittuun säännökseen vetoavien työntekijöiden edustajien tehtävänä olisi kansallisen oikeuden mukaan edustaa yrityksen koko henkilökunnan etuja eikä ainoastaan omien jäsentensä etuja. Vastauskirjelmässään komissio on ottanut huomioon kantajien väitteet siitä, että ammattijärjestöjen tehtävänä Ranskan työlainsäädännön mukaan on ammatti-

alan yhteisten etujen puolustaminen. Se korostaa, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana on ratkaista yhteisön oikeuden mukaista käsitettä "työntekijöiden hyväksytyt edustajat" koskeva tulkintakysymys, tätä käsitettä kussakin jäsenvaltiossa sovellettaessa on otettava huomioon kansallisessa oikeudessa ammattijärjestöille tunnustettu asema.

18 Toiseksi komissio kiistää kanteen kohteena olevan päätöksen koskevan suoraan kantajia. Ensinnäkin se huomauttaa, että kantajat ovat ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässään viitanneet omiin etuihinsa, joihin ne väittävät kyseisen päätöksen vaikuttavan. Komission mielestä tämä väitetysti uusi kanneperuste on siten jätettävä tutkimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Joka tapauksessa komissio katsoo, etteivät kantajat voi vedota omiin etuihinsa — muihin kuin asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa säädettyihin menettelyllisiin oikeuksiin — jotka eroavat niiden edustamien työntekijöiden yhteisistä eduista.

19 Tämän jälkeen komissio huomauttaa, etteivät kantajien väittämät Piervalin luovutuksesta mahdollisesti aiheutuvat irtisanomiset Vittelin pääosastoilla voi johtua suoraan päätöksestä. Tältä osin työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 14 päivänä helmikuuta 1977 annetun neuvoston direktiivin 77/187/ETY (EYVL L 61, s. 26, jäljempänä direktiivi 77/187) 4 artiklan 1 kohdassa säädetään, että yritykseen kuuluvan liikkeen luovutus ei sinänsä anna luovuttajalle eikä luovutuksensaajalle oikeutta irtisanomiseen.

20 Vittelissä voimassa olevan yrityskohtaisen työehtosopimuksen mukaan Piervalin työntekijöille kuuluvien etujen väitetystä vaarantamisesta komissio huomauttaa, että Ranskan code du travail'n L. 132-8 pykälän mukaan yrityksen luovutuksen jälkeen asianomaista yritystä koskevan työehtosopimuksen soveltamista jatketaan

vuoden ajan tai kunnes sen korvaava sopimus tulee voimaan. Ellei sopimusta tehdä luovutusta seuraavan vuoden kuluessa, työntekijät säilyttävät vanhan sopimuksen perusteella saavutetut yksilölliset etuudet.

21 Kantajat puolestaan toteavat, ettei komission esittämä oikeudenkäyntiväite ole perusteltu. Kantajat kiistävät sen, että kanne voitaisiin jättää tutkimatta oikeussuojan tarpeen puuttumisen vuoksi. Ensinnäkin ne huomauttavat, ettei oikeussuojan tarvetta ole perustamissopimuksen 173 artiklassa asetettu kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykseksi. Tämän jälkeen ne huomauttavat, ettei niiden oikeussuojan tarvetta kuitenkaan missään tapauksessa voida kyseenalaistaa. Kantajat väittävät erityisesti, että Ranskassa yritysneuvostoilla on tärkeä asema tuotantovälineen säilyttämisessä työntekijöiden edun mukaisena ja niillä on tätä tarkoitusta varten todellinen valvonta- ja toimenpidevaltuus yrityksen taloudellisen, rahoitukseen liittyvän sekä kaupallisen toiminnan osalta. Tällä perusteella on samanaikaisesti sekä EY:n perustamissopimuksen — jonka 130 A artiklalla pyritään taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamiseen yhteisössä — että hyvän oikeushallinnon periaatteen vastaista asettaa kaupalliset yhtiöt ja työntekijöiden etuja valvovat oikeushenkilöt — olivat ne sitten ammattijärjestöjä tai yrityksen työntekijöitä edustavia toimielimiä — eriarvoiseen asemaan siihen nähden, kuka voi saattaa asian yhteisön tuomioistuimen käsiteltäväksi.

22 Perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyistä kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä kantajat ovat sitä mieltä, että käsiteltävänä olevassa tapauksessa "olettamus tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisestä perustuu lakiin ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön". Aluksi ne huomauttavat, että asetuksen N:o 4064/89 nojalla tehty päätös koskee niitä erikseen siltä osin, kuin tällä asetuksella suojellaan asianomaisten yritysten työntekijöille yhteisesti kuuluvia etuja. Ensinnäkin tämän asetuksen 18 artiklan 4 kohdassa vahvistetaan työntekijöiden hyväksyttyjen edustajien oikeus tulla pyynnöstään kuulluksi hallinnollisessa menettelyssä. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloin, kun ulkopuolisille on asetuksella myönnetty menettelyllisiä oikeuksia hallinnollisessa menettelyssä, tällaisilla henkilöillä on oltava mahdollisuus nostaa kanne, jonka tarkoituksena on suojella näiden oikeutettuja etuja (edellä mainitut tuomiot asioissa Metro v. komissio, Fediol v. komissio ja Cofaz ym. v. komissio).

23 Tältä osin kantajat täsmentävät, että — kuten komissio on myöntänyt — yrityksen työntekijöiden hyväksyttyjä edustajia koskeva yhteisön oikeuden mukainen käsite tarkoittaa työntekijöiden valitsemien edustajien lisäksi myös sellaisia toimielimiä, joiden lakisääteinen tehtävä on edustaa yrityksen koko henkilökunnan etuja eikä ainoastaan omien jäsentensä etuja. Tämä pätee FGA-CFDT: hen, jonka edustavuus on tunnustettu valtakunnallisella tasolla. Tämän toimialakohtaisen ammattiyhdistysten keskusjärjestön (fédération syndicale) tehtävänä on siis puolustaa kaikkien elintarvikealalla, johon Vittelkin kuuluu, toimivien työntekijöiden etuja. Ranskan code du travail'n L. 411-11 pykälän mukaan FGA-CFDT voi kaikkien ammattijärjestöjen tavoin toteuttaa tuomioistuimissa kaikkia sellaisia asianomistajalle varattuja oikeuksia, jotka liittyvät niiden edustaman ammattialan yhteiselle edulle aiheutettuun välittömään tai välilliseen vahinkoon.

24 Kantajat eivät myöskään hyväksy sitä, että jos työntekijöiden hyväksytyt edustajat eivät pyydä saada esittää huomautuksiaan komissiolle hallinnollisen menettelyn yhteydessä, lopullisen päätöksen ei voitaisi katsoa koskevan niitä erikseen. Jos asianomaisen olisi käytettävä asetuksessa N:o 4064/89 säädettyä mahdollisuutta tulla kuulluksi, jotta se voisi saattaa asiansa yhteisön tuomioistuimen käsiteltäväksi, tällöin riistettäisiin perustamissopimuksen 173 artiklan vastaisesti asiavaltuus sellaisilta henkilöiltä, joita päätös koskee suoraan ja erikseen, mutta jotka eivät ole käyttäneet edellä mainittua mahdollisuutta tulla kuulluksi. Käytännössä komission esittämä teoria johtaisi siihen, että kaikkien sellaisten henkilöiden, joita päätös mahdollisesti saattaa koskea, olisi esitettävä huomautuksensa hallinnollisen menettelyn kuluessa pelkästään säilyttääkseen mahdollisuuden nostaa tarvittaessa kumoamiskanne.

25 Kantajien mukaan ne eivät käsiteltävänä olevassa tapauksessa ole missään tapauksessa voineet käyttää asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdan mukaan niille kuuluvia menettelyllisiä oikeuksia. Kantajien työnantaja on ilmoittanut tiettyjen lähteiden, esimerkiksi Piervalin, luovutuksesta vasta päätöksenteon jälkeen, kuten edellä mainitun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 2.4.1993 antaman määräyksen 24 kohdasta ilmenee.

26 Toiseksi kantajat korostavat, että velvollisuus ottaa huomioon työntekijöiden oikeudet asetuksen N:o 4064/89 soveltamisen yhteydessä on vahvistettu mainitun asetuksen 31 perustelukohdassa, jossa todetaan, ettei asetus "millään tavoin vähennä keskittymiin osallistuvissa yrityksissä työntekijöille yhteisesti kuuluvia oikeuksia". Käsiteltävänä olevassa tapauksessa päätös koskee Vittelin työntekijöitä edustavia järjestöjä erikseen erityisesti siitä syystä, että Vittelin yhden kokonaisen toimintalohkon, Piervalin tuotantolaitoksen, luovutus on asetettu päätöksessä yhdeksi edellytykseksi sille, että kyseinen keskittymä voidaan todeta yhteismarkkinoille soveltuvaksi. Tämän luovutus aiheuttaisi työntekijöiden keinotekoisen eroamisen entisestä yhteisöstään, ja se vaikuttaisi tämän yhteisön saavuttamiin oikeuksiin. Kantajien mukaan päätös koskee siten Vittelin työntekijöiden hyväksyttyjä edustajia näiden erityisten ominaisuuksien sekä sen tosiasiallisen tilanteen perusteella, joka yksilöi edustajat Vittel-yritykseen rinnastettavalla tavalla; Vittel taas on yksi niistä yrityksistä, joita päätös koskee samalla tavalla kuin Nestléä, jolle se on osoitettu.

27 Toiseksi kantajat vakuuttavat, että päätös koskee niitä suoraan. Ne huomauttavat, että päätöksessä määrätty Vittel-yrityksen osan luovutus loukkaa sekä kantajille työntekijöiden hyväksyttyinä edustajina myönnettyjä oikeuksia että työntekijöiden oikeuksia.

28 Vastauskirjelmässään kantajat ovat ensisijaisesti perustelleet sitä, että päätös vaikuttaa suoraan ja väistämättömästi niiden omiin oikeuksiin. Ensinnäkin tämä päätös aiheuttaa "vahinkoa yrityksen taloudelliselle, teolliselle, tekniselle ja rahoitukseen liittyvälle rakenteelle, koska siinä asetetaan Vittelille velvollisuus luovuttaa Piervalin tuotantolaitos ottamatta huomioon tästä luovutuksesta työyhteisölle tai työntekijöiden oikeuksille aiheutuvia seurauksia". Toiseksi se aiheuttaa "kantajina olevien henkilöstöä edustavien toimielinten rakenteen hajoamisen, koska Vittelin sisällä Piervalin toimipaikkakohtainen yritysneuvosto lakkaa olemasta, minkä seurauksena Piervalin tuotantolaitoksen edustajat poistuvat yrityksen keskusneuvostosta ja viimeksi mainitun oikeudellinen luonne muuttuu pelkäksi yritysneuvostoksi". Päätös loukkaa myös Ranskan lainsäädännössä yrityksen keskusneuvostolle myönnettyjä oikeuksia. Päätös koskee suoraan Vittelin työntekijöiden laajaa enemmistöä

edustavaa ammattijärjestöä FGA-CFDT:tä ja vaikuttaa sen toimintaan työntekijöiden edustajana mainitussa yhtiössä, koska tälle yhtiölle kuuluvan Piervalin tuotantolaitoksen luovutus aiheuttaa Ranskan code du travail'n L. 122-2 pykälän mukaisesti sen henkilöstön siirtymisen.

29 Toisaalta kantajat vakuuttavat, että päätös loukkaa välittömästi Vittelin ja Piervalin työntekijöiden oikeuksia, koska nämä kantavat päätöksessä määrätyn toimialan luovutuksen oikeudelliset seuraukset. Piervalin tuotantolaitos on olennainen osa Vittelin omaisuutta ja samalla "luotettava tae työllisyyden turvaamiselle". Päätöksessä kuitenkin ehdotetaan, että luovutuksensaaja hyväksyttäisiin ainoastaan kilpailun kehitykseen liittyvien edellytysten perusteella. Jotkut työntekijät menettävät myös työpaikkansa keskittymästä johtuvien irtisanomisten seurauksena. Lisäksi Piervalin työntekijät kärsivät välitöntä vahinkoa menettäessään Vittel-yrityksessä sovitut yhteiset edut. Välittömien vahinkojen osalta kantajat viittaavat nimenomaisesti välitoimia koskevaan hakemukseensa sekä välitoimimenettelyn suullisessa käsittelyssä esittämäänsä näyttöön.

30 Kantajan mukaan kaikesta tästä seuraa, että työntekijöiden hyväksyttyinä edustajina kantajilla on kelpoisuus saattaa kanteensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkittavaksi turvatakseen asetuksen N:o 4064/89 takaamien, työntekijöille yhteisesti kuuluvien oikeuksien suojelun. Tältä osin kantajat täsmentävät, että vaikka Ranskan oikeuden mukaan työntekijöiden edustajat voivat saattaa asian tuomioistuimen tutkittavaksi silloin, kun yrityksen luovutus ei ole säännönmukainen, nämä eivät kuitenkaan voi kansallisissa tuomioistuimissa estää komission sellaisen päätöksen täytäntöönpanoa, jonka laillisuutta ainoastaan yhteisön tuomioistuimet voivat valvoa.

31 Väliintulijat tukevat kaikkia kantajien esittämiä kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevia perusteluita. Ne muistuttavat, että perustamissopimuksen 173 artiklassa annetaan mahdollisuus nostaa kanne toimielimen päätöksestä kaikille sellaisille henkilöille, jota päätös koskee suoraan ja erikseen. Koska asetuksessa N:o

4064/89 tietyt "etuoikeutetut" henkilöt mainitaan nimenomaisesti sellaisten ulkopuolisten joukossa, joilla on asiassa riittävä etu, tämä luo todellisen olettamuksen siitä, että tällaisten ulkopuolisten henkilöiden päätöksen vuoksi nostama kanne täyttää tutkittavaksi ottamista koskevat edellytykset. Tämän kannalta on merkityksetöntä, ettei asetuksessa N:o 4064/89 säädetä valitusmenettelystä eivätkä edellä mainitut ulkopuoliset ole osallistuneet komissiossa käytyyn menettelyyn. Väliintulijat väittävät, että komission mainitsemassa oikeuskäytännössä yhteisöjen tuomioistuin on pitänyt riittävän oikeussuojan tarpeen osoittamista ja todellista osallistumista hallinnolliseen menettelyyn vaihtoehtoisina eikä kumulatiivisina oikeudenkäyntiedellytyksinä.

32 Tältä osin väliintulijat huomauttavat, että vaikka asetuksen N:o 4064/89 mukaisista ilmoituksista, määräajoista ja kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1990 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2367/90 (EYVL L 219, s. 5) 15 artiklan 1 kohdassa myönnetään tietyille henkilöille oikeus tulla pyynnöstään kuulluksi, saman artiklan 3 kohdassa annetaan komissiolle joka tapauksessa valtuus omasta aloitteestaan kuulla ulkopuolisten näkemyksiä. Esillä olevassa tapauksessa komissio ei kuitenkaan ole katsonut tarpeelliseksi kuulla työntekijöiden hyväksyttyjä edustajia.

33 Erityisesti päätöksen välittömästä vaikutuksesta kantajien oikeudelliseen asemaan väliintulijat huomauttavat, että kantajat ovat aiheellisesti vedonneet "yhteisvahinkoon", koska ne ovat oikeushenkilöitä ja niillä on lakisääteinen, työntekijöiden yhteisten oikeuksien puolustamiseen liittyvä tehtävä. Tältä osin väliintulijat väittävät, että päätös, joka vaikuttaa työllisyyteen tai työoloihin, loukkaa välttämättä työntekijöiden hyväksyttyjen edustajien omia oikeuksia ja päinvastoin. Sitä, että kantajat vetoavat vastauksessaan tällaisiin oikeuksiin, ei siten voida pitää uutena kanneperusteena.

34 Pääasian osalta väliintulijat korostavat, että päätös koskee kantajia suoraan siltä osin, kuin siinä määrätään Piervalin tuotantolaitoksen luovutuksesta, joka vaikut-

taa ensinnäkin Piervalin henkilöstön työllisyystilanteeseen sekä työoloihin ja toiseksi asianomaisten yritysten työntekijöiden hyväksyttyjen edustajien omiin oikeuksiin. Itse asiassa kansallisen lainsäädännön sekä direktiivin 77/187 mukaisesti tällaisille edustajille olisi pitänyt ilmoittaa "ajoissa" tästä luovutuksesta. Komissio on kuitenkin laiminlyönyt mainitun ilmoituksen tekemisen ja jättänyt tahallisesti hankkimatta asianomaisten yritysten työntekijöiden hyväksytyiltä edustajilta tietoja työllisyystilanteesta ja työoloista yrityksessä ja siten jättänyt huomioon ottamatta perustamissopimuksen säännökset (2, 117, 118, 118 A ja 118 B artikla), sekä 9.12.1989 tehdyn yhteisön peruskirjan, 18.10.1961 tehdyn sosiaalisen peruskirjan ja direktiivin 77/187 säännökset. Piervalin luovutus vaikuttaisi myös taloudellisesti kantajien budjettiin. Lopuksi työntekijöiden edustus Vittelin CCE:ssä vähentyisi tämän luovutuksen seurauksena.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Perustamissopimuksen 173 artiklan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen toiselle henkilölle osoitetusta päätöksestä ainoastaan silloin, kun tämä päätös koskee häntä suoraan ja erikseen. Koska kanteen kohteena oleva päätös on osoitettu Nestlélle, on syytä selvittää, koskeeko tämä päätös kantajia suoraan ja erikseen.

36 Tältä osin ei voida katsoa, että päätös koskisi kantajia suoraan ja erikseen pelkästään sillä perusteella, että se saattaa vaikuttaa niiden oikeusasemaan. Ensinnäkin silloin, kun on kysymys kantajien yksilöimistä koskevasta kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksestä, päätöksen on myös vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan koskettava kantajia kantajien erityisten ominaisuuksien tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen perusteella, joka erottaa ne kaikista muista henkilöistä ja jonka vuoksi ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot asiassa 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223 ja asiassa 10/68 ja 18/68, Eridania ym. v. komissio, tuomio

10.12.1969, Kok. 1969, s. 459, 7 kohta sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio asiassa T-83/92, Zunis Holding ym. v. komissio, tuomio 28.10.1993, Kok. 1993, II-1169, 34 ja 36 kohta).

37 Käsiteltävänä olevassa asiassa on siten syytä selvittää, koskeeko päätös kantajia kantajien erityisten ominaisuuksien perusteella tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen perusteella, joka erottaa ne kaikista muista henkilöistä ja jonka vuoksi ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu.

38 Tätä tarkoitusta varten on aluksi syytä todeta, että kun arvioidaan keskittymän soveltuvuutta yhteismarkkinoille, asetuksessa N:o 4064/89 vapaan kilpailun järjestelmälle myönnetty etusija voidaan tietyissä tapauksissa sovittaa yhteen mainitun keskittymän sosiaalisten vaikutusten kanssa, jos nämä vaikutukset vaikeuttavat perustamissopimuksen 2 artiklassa tarkoitettujen sosiaalisten tavoitteiden saavuttamista. Komissio saattaa siten joutua selvittämään, voiko keskittymällä olla sellaisia edes välillisiä vaikutuksia asianomaisten yritysten työntekijöiden asemaan, jotka vaikuttavat työllisyyden tasoon tai työoloihin yhteisössä tai sen olennaisessa osassa.

39 Itse asiassa asetuksen N:o 4064/89 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa velvoitetaan komissio ottamaan huomioon kyseisen keskittymän taloudelliset vaikutukset, joita arvioitaessa voidaan tarvittaessa ottaa huomioon sosiaalisia tekijöitä; tämä on vahvistettu saman asetuksen 13 perustelukohdassa, jonka mukaan "komission on pidettävä arviointinsa lähtökohtana perustamissopimuksen 2 artiklassa tarkoitettujen peruspäämäärien saavuttamista ja 130 A artiklassa tarkoitettua yhteisön taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamista". Tällaista lainsäädännöllistä taustaa vasten se, että asetuksen 18 artiklan 4 kohdassa, joka ilmentää 19 perustelukohdassa mainittua periaatetta, vahvistetaan nimenomaisesti asian-

omaisten yritysten työntekijöiden edustajien oikeus tulla pyynnöstään kuulluksi, on osoitus halusta turvata se, että mainittujen työntekijöiden yhteiset edut otetaan huomioon hallinnollisessa menettelyssä.

40 Näillä perusteilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että asetuksen N:o 4064/89 mukaisessa järjestelmässä komissio voi päätöstä tehdessään tietyissä tapauksissa ottaa huomioon kyseiseen keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden aseman. Tämän vuoksi asetuksessa on yksilöity tällaisten yritysten työntekijöiden hyväksytyt edustajat, jotka päätöksenteon ajankohtana muodostavat suljetun ja selvästi rajatun ryhmän, koska mainitussa asetuksessa nimenomaisesti ja erityisesti myönnetään tällaisille edustajille oikeus esittää huomautuksensa hallinnollisessa menettelyssä. Tällaisilla toimielimillä, joiden tehtävänä on niiden edustamien työntekijöiden yhteisten etujen puolustaminen, on merkittävä intressi niihin sosiaalisiin seikkoihin nähden, jotka komissio tarvittaessa ottaa huomioon arvioidessaan keskittymän laillisuutta yhteisön oikeuden kannalta.

41 Tässä yhteydessä kantajat huomauttavat aiheellisesti, että koska asetuksessa N:o 4064/89 keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden hyväksytyt edustajat mainitaan nimenomaisesti sellaisten ulkopuolisten joukossa, joilla on asiassa riittävä etu voidakseen tulla kuulluksi komissiossa, tämä riittää niiden erottamiseksi muista kolmansista henkilöistä ilman, että kanteen tutkittavaksi ottamista arvioitaessa olisi syytä osoittaa — kuten vastaajana oleva toimielin on väittänyt — sitä, että keskittymä vaikeuttaa ainakin *prima facie* perustamissopimuksessa tarkoitettujen sosiaalisten tavoitteiden saavuttamista. Itse asiassa tämä viimeksi mainittu kysymys on tutkittava pääasian yhteydessä.

42 Tästä seuraa, että tämän keskittymän soveltuvuudesta yhteismarkkinoille tehdyn komission päätöksen on periaatteessa katsottava koskevan keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden hyväksyttyjä edustajia erikseen.

43 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa komissio ei kiistä sitä, että kaksi kantajaa (Vittelin CCE ja Piervalin CE) ovat asianomaisten yritysten työntekijöiden hyväksyttyjä edustajia edellä mainitun asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

44 Koska tässä on kysymys yhdestä ja samasta kanteesta, ei ole syytä tutkia kolmannen kantajan, FGA-CFDT:n, asiavaltuutta. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on 24.3.1993 antamassaan tuomiossa asiassa CIRFS ym. vastaan komissio (C-313/90, Kok. 1993, s. I-1125, 31 kohta) katsonut, kanteen tutkittavaksi ottamisen kannalta riittää, että ainakin yksi kantajista täyttää perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyt edellytykset.

45 Joka tapauksessa jäsenvaltioiden asiana on määritellä ne toimielimet, joilla on toimivalta edustaa työntekijöiden yhteisiä etuja, ja määritellä näiden toimielinten oikeudet ja etuoikeudet, ellei lainsäädännön yhdenmukaistamista koskevista toimenpiteistä muuta johdu (ks. esimerkiksi eurooppalaisen yritysneuvoston perustamisesta tai työntekijöiden tiedottamis- ja kuulemismenettelyn käyttöönottamisesta yhteisön laajuisissa yrityksissä tai yritysryhmissä 22 syyskuuta 1994 annettu neuvoston direktiivi 94/45/EY, EYVL L 254, s. 64). Esillä olevassa tapauksessa komissio ei tosin kiistä, että kantajan vastauksessaan esittämien täsmennysten perusteella FGA-CFDT:n edustavuus elintarvikealalla ja siten myös tämän alan yrityksissä — kuten Vittelissä, jossa tällä ammattijärjestöllä on enemmistö — on Ranskan oikeudessa tunnustettu, koska tämä toimialakohtainen ammattiyhdistysten keskusjärjestö (fédération syndicale) kuuluu eri toimialoja käsittävään valtakunnalliseen keskusjärjestöön CFDT:hen. Tämä on riittävä osoitus siitä, että FGA-CFDT:tä voidaan pitää kyseiseen keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden hyväksyttynä edustajana asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

46 Toisaalta komission perustelut siitä, ettei päätös koske kantajia erikseen sen vuoksi, etteivät ne ole asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdan mukaisesti pyytäneet tulla kuulluksi hallinnollisessa menettelyssä, ovat täysin perusteettomia. Jos komissio pääsääntöisesti edellyttää, että sellaiset ulkopuoliset, joilla on menettelyllisiä

oikeuksia, osallistuvat todellisuudessa kyseiseen menettelyyn, jotta ne voisivat myöhemmin nostaa kanteen menettelyssä tehdyn päätöksen vuoksi, komissio asettaa ylimääräisen oikeudenkäyntiedellytyksen, joka merkitsee sellaista oikeudenkäyntiä edeltävää pakollista menettelyä, jota ei mainita perustamissopimuksen 173 artiklassa. Kuten kantajat huomauttavat, tällainen suppea tulkinta on ristiriidassa edellä mainittujen perustamissopimuksen säännösten kanssa, joiden mukaan kaikki sellaiset henkilöt, joita päätös koskee suoraan ja erikseen, voivat nostaa kanteen päätöksen vuoksi.

47 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella voidaan vahvistaa, että sellaisten ulkopuolisten asiavaltuus, joilla on asiassa riittävä etu voidakseen tulla kuulluksi hallinnollisessa menettelyssä, ei välttämättä edellytä näiden osallistumista tähän menettelyyn. Muut erityiset olosuhteet voivat yksittäistapauksessa vaikuttaa siihen, että tällaiset ulkopuoliset voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle kanteen kohteena oleva päätös on osoitettu. Itse asiassa — toisin kuin vastaaja väittää — yhteisöjen tuomioistuin on ottanut huomioon kilpailun, valtion tukien, polkumyynnin ja subventioiden alalla mainittujen ulkopuolisten osallistumisen hallinnolliseen menettelyyn ainoastaan siksi, että se on katsonut tämän voivan luoda tietyissä erityistapauksissa olettamuksen siitä, että tällaisten ulkopuolisten kanne täyttää tutkittavaksi ottamista koskevat edellytykset; kanteessa voidaan vaatia yhteisöjen tuomioistuimia valvomaan sekä sitä, että mainittujen ulkopuolisten menettelyllisiä oikeuksia on kunnioitettu, että sitä, ettei tällaisessa menettelyssä päätöstä tehtäessä ole tapahtunut ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä. Yhteisöjen tuomioistuin ei ole koskaan lausunut, että näiden ulkopuolisten osallistuminen menettelyyn olisi välttämätön edellytys sille, että komission päätöksen voitaisiin katsoa koskevan niitä erikseen (ks. erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot edellä mainitussa asiassa Metro v. komissio, 13 kohta; edellä mainitussa asiassa Fediol v. komissio, 28—31 kohta; asiassa 210/81, Demo-Studio Schmidt v. komissio, tuomio 11.10.1983, Kok. 1983, s. 3045, 14 ja 15 kohta; asiassa 264/82, Timex v. neuvosto ja komissio, tuomio 20.3.1985, Kok. 1985, s. 849, 11—17 kohta; edellä mainitussa asiassa 169/84, Cofaz ym. v. komissio, 25 kohta ja asiassa 75/84, Metro v. komissio, tuomio 22.10.1986, Kok. 1986, s. 3021, 18—23 kohta).

48 Koska tässä yhteydessä on kysymys asianomaisten yritysten työntekijöiden edustajista, joiden lukumäärä ja henkilöllisyys olivat tiedossa päätöstä tehtäessä, nämä edustajat voidaan riittävästi erottaa kaikista muista henkilöistä ja voidaan katsoa, että mainitun asetuksen mukaisesti tehty päätös koskee niitä erikseen pelkästään

sillä perusteella, että asetuksessa N:o 4064/89 työntekijöiden edustajat mainitaan nimenomaisesti ja erityisesti sellaisten ulkopuolisten joukossa, joilla on "asiassa riittävä etu", jotta ne voivat esittää huomautuksensa komissiolle, eikä tämä riipu siitä, ovatko ne käyttäneet oikeuksiaan hallinnollisen menettelyn aikana vai eivät. Tästä seuraa, että käsiteltävänä olevassa tapauksessa kantajien on edellä esitetyistä syistä katsottava täyttävän perustamissopimuksen 173 artiklassa kanteen nostamiseksi asetettu edellytys riippumatta siitä, ovatko kantajat osallistuneet hallinnolliseen menettelyyn vai eivät.

49 Siitä, koskeeko kanteen kohteena oleva päätös kantajia suoraan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo ensinnäkin, että asianosaisten vastauksessaan esittämät perustelut, joiden mukaan kanteen kohteena oleva päätös loukkaa niiden omia oikeuksia, eivät muodosta uutta kanneperustetta. Itse asiassa nämä väitteet perustuvat siihen, että Piervalin tuotantolaitoksen luovutuksen väitetyt vaikutukset Vittelin rakenteeseen sekä työllisyystasoon tässä yrityksessä heijastuisivat kantajien omiin oikeuksiin. Näin ollen mainitut väitteet liittyvät siihen kanteessa esitettyyn perusteeseen, jonka mukaan luovutuksella on loukattu kyseisten yritysten työntekijöille yhteisesti kuuluiva oikeuksia. Komission vaatimus tutkimatta jättämisestä on siten hylättävä.

50 Pääasian osalta on todettava, ettei kyseinen keskittymä voi loukata asianomaisten yritysten työntekijöiden edustajien omia oikeuksia. Toisin kuin kantajat väittävät, se seikka, että keskittymän hyväksymispäätöksessä määrätyn Piervalin tuotantolaitoksen luovutuksen seurauksena muun muassa CE Pierval (toimipaikkakohtainen yritysneuvosto) lakkaa olemasta ja tämän vuoksi myös Vittel-yrityksen keskusneuvosto lakkaa olemasta, ei loukkaa mainittujen edustajien omia oikeuksia. Keskusneuvostolla ei ole mitään syytä jatkaa tehtäviään, jos asianomaisen yrityksen rakennemuutoksen seurauksena ei enää ole olemassa niitä edellytyksiä, joiden täyttyessä keskusneuvosto perustetaan kansallisen lainsäädännön mukaan. FGA-CFDT:llä ei myöskään ole minkäänlaista omaa etua Vittelille kuuluvan Piervalin tuotantolaitoksen säilyttämisestä sillä perusteella, että tämän yhtiön olennaisen osan luovutus aiheuttaisi rakenteellisia ja taloudellisia seurauksia kyseiselle ammattijärjestölle,

kuten väliintulijat ovat väittäneet. Itse asiassa työntekijöitä edustavat toimielimet voivat vedota ainoastaan omiin oikeuksiinsa, jotka liittyvät sovellettavan lainsäädännön mukaan niille kuuluviin tehtäviin ja etuoikeuksiin tietyn rakenteisessa yrityksessä. Ne eivät voi vaatia yrityksen rakenteen pysyvyyttä. Tältä osin direktiivin 77/187/ETY (EYVL L 61, 5.3.1977, s. 26) 5 artiklan olennaisen sisällön mukaan liikkeen luovutuksen yhteydessä työntekijöitä edustavien toimielinten omat oikeudet sekä työntekijöiden edustajien suojelu on turvattava jäsenvaltion lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti. Edellä esitetyn perusteella ainoastaan sellainen päätös, joka voi vaikuttaa työntekijöitä edustavien toimielinten asemaan tai voimassa olevassa lainsäädännössä niille myönnettyjen etuoikeuksien käyttöön tai tehtävien hoitamiseen, voi vaikuttaa mainittujen toimielinten omiin etuihin. Keskittymän hyväksymispäätös ei täytä näitä kriteerejä.

51 Seuraavaksi on syytä todeta, että kantajien toissijaisesti esittämät perustelut, joiden mukaan kanteen kohteena oleva päätös loukkaa välittömästi niiden edustamien työntekijöiden etuja siltä osin, kuin siinä määrätään Piervalin tuotantolaitoksen luovutuksesta, joka aiheuttaa toisaalta Vittelin omaisuuden huomattavan osan menetyksen ja toisaalta yhteisten etujen sekä työpaikkojen menetyksen, eivät ole pitäviä. Tältä osin on muistettava, että asetuksen N:o 4064/89 31 perustelukohdan mukaan tämä asetus "ei millään tavoin vähennä keskittymiin osallistuvissa yrityksissä työntekijöille yhteisesti kuuluvia oikeuksia".

52 Vittelin omaisuuden jakautumista koskevasta kantajien väitteestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että päätöksen, jossa määrätään asianomaisen yrityksen joidenkin omaisuuserien luovutuksesta, ei voida katsoa vaikuttavan välittömästi tämän yrityksen työntekijöiden etuihin sillä perusteella, että yrityksen omaisuus on takeena työntekijöiden työpaikkojen säilymisestä; kuten kantajat ovat huomauttaneet, yrityksen työntekijät kuuluvat yrityksen parhaiten etuoikeutettuihin velkojiin. Vaikka myönnettäisiin, että omaisuuteen, rahoitukseen tai teolliseen

toimintaan liittyvä yrityksen tekemä tärkeä päätös voisi tietyissä tapauksissa vaikuttaa työntekijöiden asemaan — mitä toisaalta ei käsiteltävänä olevassa tapauksessa ole näytetty toteen Nestlén toteuttaman Piervalin tuotantolaitoksen myynnin osalta — nämä vaikutukset voivat olla ainoastaan välillisiä. Tämä päättely on vahvistettu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, jossa ammattiyhdistyksen esittämä väliintulohakemus jätettiin tutkimatta yrityksille maksettavaa vahingonkorvausta koskevan kanteen yhteydessä, joka menestyessään olisi vaikuttanut myönteisesti mainittujen yritysten taloudelliseen tilanteeseen ja tämän seurauksena myös työtilanteeseen sillä perusteella, että mainitulla ammattijärjestöllä oli ainoastaan välillistä ja kaukaista etua tästä vahingonkorvauksesta (yhdistetyt asiat 197/80—200/80, 243/80, 245/80 ja 247/80, Ludwigshafener Walzmüle Erling ym. v. ETY, määräys 8.4.1981, Kok. 1981, s. 1041, 8 ja 9 kohta). Lisäksi erityisesti sen vahingon osalta, joka kantajien mukaan aiheutuisi Piervalin tuotantolaitoksen myynnistä väitetysti näennäisellä hinnalla, on syytä muistaa — kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on todennut 6.7.1993 antamassaan määräyksessä edellä mainitussa asiassa CEE Vittel ja CE Pierval vastaan komissio, 26 kohta — että vaikka tämän tuotantolaitoksen luovutushintaa voitaisiin pitää näennäisenä, se ei ole määräytynyt komission päätöksen vaan niiden neuvottelujen perusteella, jotka Nestlé ja Castel ovat käyneet koko sen omaisuuden luovutuksesta, jonka Nestlé oli sitoutunut myymään.

53 Väitetyistä vaikutuksista asianomaisten yritysten työllisyystasoon ja työoloihin on syytä korostaa, että se, että nämä vaikutukset aiheutuisivat yksin keskittymästä, on estetty lainsäädännöllä, jolla pyritään turvaamaan työntekijöiden oikeudet erityisesti keskittymän yhteydessä, kuten jäljempänä on osoitettu. Tällaisia vaikutuksia syntyy vasta silloin, kun tapauksen mukaan joko yksin asianomaiset yritykset tai työmarkkinaosapuolet toteuttavat keskittymästä erillisiä toimenpiteitä sovellettavissa säännöksissä tarkasti määriteltyjen edellytysten mukaisesti. Kun otetaan huomioon erityisesti eri työmarkkinaosapuolien neuvotteluvara, on mahdollista, ettei mainittuja toimenpiteitä toteuteta, eikä tämä mahdollisuus ole pelkästään teoreettinen; tämän vuoksi ei voida katsoa, että keskittymän hyväksyvä päätös koskisi suoraan työntekijöiden edustajia (ks. tuomio asiassa 11/82, Piraiki Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207 ja edellä mainittu asia Cofaz ym. v. komissio).

Sovellettavasta lainsäädännöstä ilmenee selvästi, ettei keskittymä tällä tavalla tarkasteltuna välttämättä johda työpaikkojen vähentämiseen ja Piervalin työntekijöille Vittelissä voimassa olevalla työehtosopimuksella tai yksittäisillä työsopimuksilla myönnettyjen työsuhteeseen liittyvien etujen heikentämiseen. Itse asiassa direktiivin 77/187 3 artiklassa säädetään sellaisten työsopimuksesta tai työsuhteesta johtuvien oikeuksien ja velvollisuuksien siirtämisestä luovuttajalta luovutuksensaajalle, jotka olivat olemassa yrityksen luovutuspäivänä. Lisäksi tämän saman direktiivin 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa täsmennetään, että "yrityksen ... luovutus ei sellaisenaan ole peruste, jota luovuttaja tai luovutuksensaaja voi käyttää irtisanomiseen".

55 Tältä osin on syytä huomata, että komission päätöksen kumoaminen siltä osin, kuin siinä määrätään Piervalin tehtaan luovutuksesta, ei takaisi sitä, ettei työpaikkoja vähennettäisi minkäänlaisilla toimenpiteillä laissa säädettyjen edellytysten mukaisesti. Koska tältä osin edellä mainitun direktiivin 77/187 4 artiklassa olevan säännöksen jatkossa mainitaan, ettei se "estä irtisanomisia työvoiman muutoksiin johtavista taloudellisista, teknisistä tai organisatorisista syistä", tämä tukee sitä, etteivät tällaiset irtisanomiset voi missään tapauksessa johtua suoraan keskittymästä, vaan ne edellyttävät itsenäisiä toimenpiteitä, jotka kuuluvat keskittymästä riippumatta sovellettavien säädösten soveltamisalaan.

56 Samoin erityisesti Piervalin työntekijöiden nauttimien työsuhteeseen liittyvien etujen menetystä koskevien väitteiden osalta on syytä todeta, että tämän saman direktiivin 77/187 3 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että "... luovutuksen jälkeen luovutuksensaajan on noudatettava kollektiivisen sopimuksen määräyksiä ja ehtoja kollektiivisen sopimuksen mukaan luovuttajaan sovelletuin edellytyksin, kunnes kollektiivinen sopimus lakkaa olemasta voimassa taikka uusi kollektiivinen sopimus tulee voimaan tai sitä aletaan soveltaa". Tältä osin on syytä muistaa, että Ranskan code du travail'n L. 132-8 pykälässä säädetään, että osapuolet voivat sopimuksessa määrätyin edellytyksin irtisanoa sellaiset työehtosopimukset, joiden tarkoituksena on mainitun lain L. 132-1 pykälässä annetun määritelmän mukaisesti käsitellä kaikkia työsuhteen ehtoja, ja sellaiset määräaikaiset työehtoso-

pimukset, joissa mainitun määritelmän mukaan käsitellään vain joitakin tiettyjä työsuhteen ehtoja, mistä oikeudenkäynnin asianosaiset ovat samaa mieltä. Silloin kun sopimus irtisanotaan esimerkiksi sulautumisen, luovutuksen tai jakautumisen takia, mainitusta säännöksestä ilmenee, että tämän sopimuksen soveltamista jatketaan kokonaisuudessaan kunnes uusi sopimus tulee voimaan tai, ellei uutta sopimusta tehdä, vähintään yhden vuoden ajan irtisanomisen jälkeen, ottaen huomioon, että asianomaiset työntekijät säilyttävät saavuttamansa henkilökohtaiset edut, ellei irtisanottua sopimusta ole korvattu tämän määräajan päättyessä. Toisaalta työsuhteeseen liittyvien etujen säilyttämiseen liittyviä takuita on vahvistettu edellä mainitun direktiivin 77/187 4 artiklan 2 kohdassa, jonka mukaan silloin kun työsopimus päättyy sen vuoksi, että liikkeen luovutuksesta seuraa olennainen työolojen muutos työntekijän vahingoksi, työnantajan katsotaan olevan vastuussa työsopimuksen tai työsuhteen päättymisestä.

57 Tästä seuraa, että voimassa olevat yksittäiset työsopimukset siirretään kokonaisuudessaan uudelle yritykselle. Vittelissä voimassa olevan työehtosopimuksen soveltamista jatketaan edellä mainitussa code du travail'n L. 132-8 pykälässä määrätyin edellytyksin. Tältä osin on syytä korostaa, että mainitun pykälän mukaan esillä olevan kaltainen yrityksen luovutus ei sinänsä aiheuta voimassa olevien työehtosopimusten irtisanomista tai muuttamista. Jos tällaisesta luovutuksesta kuitenkin seuraa työehtosopimuksen lakkaaminen, Ranskan code du travail'n L. 132-8 pykälän 7 momentissa on tällaista tilannetta varten säädetty samanlainen järjestely kuin se, jota direktiivin 77/187 säännösten mukaisesti sovelletaan silloin, kun yksi tai useampi osapuoli irtisanoo sopimuksen ilman, että se liittyisi millään tavoin yrityksen luovutukseen (ks. erityisesti asia C-209/91, Watson Rask ja Christensen, tuomio 12.11.1992, Kok. 1992, I-5755, 26 kohta ja sitä seuraavat).

58 Tästä syystä käsiteltävnä olevassa tapauksessa Piervalin tuotantolaitoksen luovutus ei sinänsä välittömästi vaikuta työsopimuksen tai työsuhteen perusteella työntekijöille kuuluviin oikeuksiin. Koska näiden oikeuksien väitetty loukkaaminen ei ole suorassa syy-yhteydessä siihen komission päätökseen, jossa keskittymän hyväksymisen edellytykseksi asetetaan nimenomaan Piervalin tuotantolaitoksen luovutus, asianomaisille on varattava sellainen asianmukainen oikeussuojakeino etujensa

puolustamiseksi, jota voidaan käyttää päätöksen laillisuusvalvonnan asemesta niiden toimenpiteiden tasolla, jotka ovat väitettyjen loukkausten välittömänä syynä ja jotka yritykset — tai tapauksen mukaan asianomaiset työmarkkinaosapuolet — saattavat toteuttaa komission toimenpiteistä riippumatta. Itse asiassa juuri tällaisten, kansallisten tuomioistuinten valvontavaltaan kuuluvien toimenpiteiden yhteydessä tulevat kysymykseen niin sisäisessä kuin yhteisön oikeudessa työntekijöille myönnetyt takeet, joista säädetään erityisesti direktiivissä 77/187 (ks. myös komission 8.9.1994 esittämä ehdotus neuvoston direktiiviksi työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun direktiivin muuttamiseksi, EYVL C 274, s. 10) sekä työntekijöiden joukkovähentämistä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 17 päivänä helmikuuta 1975 annetussa neuvoston direktiivissä 75/129/ETY (EYVL L 48, s. 29), sellaisena kuin se on muutettuna 24 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä 95/56/ETY (EYVL L 245, s. 3).

59 Edellä esitetyistä syistä ei voida katsoa, että kanteen kohteena oleva päätös koskee kantajia suoraan, edellyttäen, että hallinnollisessa menettelyssä on kunnioitettu asetuksessa N:o 4064/89 säädettyjä kantajien menettelyllisiä oikeuksia. Itse asiassa on syytä muistaa, että pääsääntöisesti silloin, kun ulkopuolisille on asetuksella myönnetty menettelyllisiä oikeuksia, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näillä ulkopuolisilla on oltava käytettävissään mahdollisuus nostaa kanne, jonka tarkoituksena on suojella niiden oikeutettuja etuja (ks. erityisesti edellä mainittu yhteisöjen tuomioistuimen 25.10.1977 antama tuomio asiassa Metro v. komissio, 13 kohta). Luonnollisia tai oikeushenkilöitä koskevista oikeudenkäynneistä on erityisesti syytä todeta, että yhteisöjen tuomioistuin voi periaatteessa varmistaa, että hallinnollisessa menettelyssä on kunnioitettu edellytykset täyttävien ulkopuolisten oikeutta tulla hakemuksestaan asianmukaisesti kuulluksi vasta komission lopullisen päätöksen laillisuutta valvoessaan. Tästä syystä vaikka käsiteltävänä olevassa tapauksessa edellä esitetystä pääasiallisesti ilmenee, ettei lopullinen päätös koske kantajia suoraan, viimeksi mainituille on kuitenkin annettava mahdollisuus nostaa kanne mainitusta päätöksestä sen tutkimiseksi, onko — kuten kantajan vaatimuksia tukevat väliintulijat väittävät — hallinnollisessa menettelyssä laiminlyöty niiden menettelyllisten oikeuksien kunnioittaminen, joihin kantajilla on oikeus vedota asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan mukaisesti. Ainoastaan silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että näitä oikeuksia on vakavasti loukattu estämällä

kantajia tuomasta kantansa asianmukaisesti esille hallinnollisessa menettelyssä, jos kantajat ovat esittäneet sitä koskevan pyynnön, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on kumottava kyseinen päätös olennaisten muotomääräysten rikkomisen vuoksi. Ellei kantajien menettelyllisiä oikeuksia ole olennaisesti loukattu, kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi aineellisten sääntöjen rikkomisen perusteella pelkästään sen vuoksi, että kantajat tai niiden vaatimuksia tukevat väliintulijat vetoavat yhteisöjen tuomioistuimissa siihen, että niiden oikeuksia on loukattu hallinnollisessa menettelyssä, jos päätöksen sisältö ei vaikuta suoraan kantajien oikeudelliseen asemaan, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on edellä osoittanut. Ainoastaan viimeksi mainitun edellytyksen täyttyessä kantajilla on oikeus perustamissopimuksen 173 artiklan mukaisesti saattaa päätöksen perustelut ja aineellinen laillisuus ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkittavaksi.

60 Käsiteltävänä oleva kanne on siten jätettävä tutkimatta ainoastaan siltä osin, kuin se ei koske kantajille kuuluvien menettelyllisten oikeuksien suojelua hallinnollisessa menettelyssä. Pääasian osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on selvitettävä, onko kanteen kohteena olevaa päätöstä tehtäessä loukattu näitä oikeuksia, kuten väliintulijat väittävät.

Kantajien menettelyllisten oikeuksien loukkaamista koskeva peruste

61 Väliintulijat huomauttavat, ettei komissio ole hallinnollisessa menettelyssä kunnioittanut kyseiseen keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden hyväksytyille edustajille myönnettyjä oikeuksia, koska se ei ole ilmoittanut näille ajoissa tästä keskittymästä.

62 Tällaista väitettä ei voida hyväksyä. Itse asiassa asetuksen N:o 4064/89 18 artiklan 4 kohdassa vahvistetaan ainoastaan mainittujen edustajien oikeus omasta hakemuksestaan esittää komissiolle huomautuksensa. Se ei aseta tälle toimielimelle minkäänlaista velvollisuutta ilmoittaa asianomaisten yritysten työntekijöiden edustajille sellaisesta suunnitellusta keskittymästä, jonka toisen yrityksen haltuunsa ottava yritys on ilmoittanut sille, kuten tässä tapauksessa. Tältä osin on syytä muistaa, että yrityksen, liikkeen tai liikkeen osan luovutuksen yhteydessä edellä mainitun direktiivin 77/187 6 artiklan mukaan luovuttajan ja luovutuksensaajan on ilmoitettava keskittymästä työntekijöiden edustajille; erityisesti luovuttajalla on velvollisuus ilmoittaa työntekijöidensä edustajille ajoissa ennen luovutuksen toteuttamista luovutuksen syy, sen työntekijöille aiheuttamat oikeudelliset, taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset sekä työntekijöitä koskevat suunnitellut toimenpiteet.

63 Tästä seuraa, että vaikkei keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöiden hyväksytyille edustajille olisi ajoissa ilmoitettu keskittymästä, tätä laiminlyöntiä ei voida lukea komission syyksi. Itse asiassa toimivaltaisten kansallisten viranomaisten ja kansallisten tuomioistuinten tehtävänä on valvoa sitä, että yritykset noudattavat velvollisuuttaan ilmoittaa keskittymästä työntekijöiden hyväksytyille edustajille. Käsiteltävänä olevassa asiassa ei siten voida moittia vastaajaa kantajien menettelyllisten oikeuksien loukkaamisesta.

64 Näin ollen päätöstä ei voida pitää virheellisenä sillä perusteella, että kantajille on ilmoitettu keskittymästä väitetysti liian myöhään. Tämä kanne on siten hylättävä perusteettomana siltä osin, kuin siinä vaaditaan kantajien menettelyllisten oikeuksien kunnioittamisen valvontaa.

Oikeudenkäyntikulut

65 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan hävinnyt osapuoli velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on tätä vaatinut. Saman artiklan 3 kohdassa kuitenkin säädetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi poikkeuksellisista syistä päättää, että kukin osapuoli vastaa omista kuluistaan.

66 Koska käsiteltävänä olevassa tapauksessa on kysymys keskittymään osallistuvien yritysten työntekijöitä edustavien toimielinten ensimmäisestä kanteesta, joka koskee päätöstä, jolla komissio on asetuksen N:o 4064/89 nojalla hyväksynyt tämän keskittymän, komissio on syytä velvoittaa vastaamaan omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kukin asianosainen vastaa omista kuluistaan välitoimimenettelyyn liittyvät kulut mukaan lukien.

3) Väliintulijat vastaavat omista kuluistaan.

Vesterdorf Barrington Saggio

Kirschner Kalogeropoulos

Julistettiin Luxemburgissa 27 päivänä huhtikuuta 1995.

Kirjaaja

H. Jung

Laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja

B. Vesterdorf